



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci

žalobce: **Bc. P. Č.**
zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel, Ředitel sekce 03 – Pátrání**
se sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. září 2017, č. j. 55551/2017-900000-03

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný, coby odvolací orgán, v souladu s ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, účinného v době svého rozhodování (dále jen „zákon o služebním poměru“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru 75.3 Pátrání Hradec Králové ze dne 14. 12. 2016, č. j. 64777/2016-900000-75.3 a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce podle ust. § 42 odst. 1 písm. j) zákona o

služebním poměru propuštěn ze služebního poměru příslušníka Celní správy České republiky pro pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby, neboť podle posudku psychologa bezpečnostního sboru nevyhovoval charakteristikám dle ust. § 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva vnitra č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně pro pozbytí odolnosti proti psychické zátěži.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě shrnul průběh dosavadního řízení a připomněl též své odvolací námitky. Citoval a sporoval mimo jiné závěry vedoucího odboru o jeho osobnostní charakteristice s tím, že vedoucí nevysvětlil, jak k uvedeným závěrům dospěl. Žalovaný se snaží zlehčit dopad charakteristiky vedoucího odboru tím, že uvádí, že *„posouzení služebních funkcionářů mají ve vztahu k rozhodnutí ve věci podpůrný, nikoliv však zásadní, význam, a že zásadní význam má posudek psychologa“*. Žalovaný nijak nereagoval na námitku žalobce proti Mgr. S., který zpracoval osobnostní charakteristiku, že tento vystupoval vůči žalobci jako nadřízený v období od 1. 1. 2013 do 30. 9. 2014. Mgr. S. vystupoval jako koordinátor, posléze krátkou dobu jako vedoucí. V dané době byl žalobce 3 měsíce na stáži a od 24. 9. 2013 byl neschopen výkonu služby. Přesto Mgr. S. dospěl k závěru, že u žalobce spatřoval *„velmi nízkou vlastní iniciativu pro výkon požadovaných činností, včetně nízké úrovně analytického myšlení, neaktivitu, nesamostatnost a ve vztahu k ostatním kolegům negativní vymezování“*. Žalobce poukázal na to, že v téže době dostal odměnu za aktivní přístup k plnění služebních povinností. V této době též opakovaně upozorňoval vedoucího odboru, že potřebuje doplnit znalosti nezbytné pro nové služební místo.
3. Žalovaný se nijak nevyrovnal ani s námitkou, že Mgr. S. informoval služebního funkcionáře o tom, že žalobce nemá splněnu řadu předpokladů pro výkon služby. Služební funkcionář opomněl, že odborný požadavek nemusí příslušník splňovat při ustanovení na jiné služební místo. Převedenému příslušníkovi je bezpečnostní sbor povinen umožnit absolvování odborné přípravy směřující ke splnění tohoto požadavku bez zbytečného odkladu. Žalovaný nevysvětlil, proč byla tato informace v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedena, když na jiném místě připomíná, že rozhodující je posudek psychologa. Žalobce se domníval, že uvedení těchto skutečností má vytvořit obraz jeho naprosté nezpůsobilosti konat službu. Doplnil, že fyzické přezkoušení splnil v prvním možném termínu, kdy mu to jeho zdravotní stav umožňoval, a odbornou přípravu v certifikovaném kurzu absolvoval v období od 8. 2. do 11. 3. 2016.
4. Žalobce dále poukázal na to, že jeho služební hodnocení bylo provedeno již dne 15. 12. 2015 se závěrem, že žalobce dosahuje dobrých výsledků s výhradami. Vedoucí odboru žalobci mailem sdělil, že má námitky proti tomuto hodnocení sdělit do druhého dne. Žalobce vyjádřil nesouhlas a následně bylo dne 4. 1. 2016 vydáno jiné služební hodnocení se stejným číslem jednacím. Nebyl dodržen postup pro vyřizování námitek. Přestože žalovaný uznal, že postup při zpracování služebního hodnocení nebyl v souladu se zákonem, uvedl, že *„samo služební hodnocení je stále jen jeden z podkladů pro závěr psychologa“*.
5. Žalovaný dále považoval veškeré námitky žalobce proti závěrům psychologa za irelevantní, s čímž žalobce nesouhlasí. Ani v pasážích citovaných žalovaným v napadeném rozhodnutí nelze shledat žádný důvod pro závěr o extrémním prožívání

žalobce v roce 2013. V tomto roce byl sice žalobce dvakrát psychiatricky vyšetřen, avšak z doporučení praktického lékaře pro chronické obtíže tělesného rázu, pro které se nepodařilo nalézt fyziologické vysvětlení.

6. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že by měl suicidální myšlenky. U lékařky prohlásil, že by raději nebyl, než by se vrátil na pracoviště v Pardubicích. Z toho lékařka dovodila sebevražedné výroky a žalovaný následně postavil účelové podezření, že chce žalobce spáchat sebevraždu, neboť nebylo vyhověno jeho žádosti o přeložení. Oproti tomu ale služební lékařka psychiatrická MUDr. R. ve svém nález ze dne 5. 5. 2015 konstatovala, že sebevražedné úmysly žalobce nemá.
7. K námitce, že poměry na služebně žalobce byly poznamenány postupem nadřízených, žalovaný uvedl, že předmětem dotčeného řízení není řešení otázky týkající se podmínek na služebně. Výsledky svědků označil žalovaný za nadbytečné.
8. Žalobce shrnul, že rozhodnutí žalovaného nevychází ze skutečného stavu věci, o němž nejsou pochybnosti. Odůvodnění je zmatečné, není v něm uveden racionální důvod, který vedl k domněnce služebního funkcionáře o osobnostní nezpůsobilosti žalobce. Jak žádost o zjišťování osobnostní způsobilosti, tak i závěr psychologa vychází z nesprávně zjištěného stavu a z neobjektivních podkladů, např. z neobjektivních charakteristik zpracovaných vedoucími příslušníky, z kontextu vytržené věty (že by raději nebyl, než aby se vrátil do Pardubic). Řízení bylo zatíženo též zásadními vadami, neboť trvalo 8 měsíců a služební funkcionář se žalobci pokoušel všemožně ztížit uplatnění jeho procesních práv.
9. Žalobce navrhl obě rozhodnutí zrušit.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na správní spis.
11. V úvodu svého dalšího vyjádření žalovaný připustil překročení lhůty uvedené v ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru určené k projednání odvolání. Dotčené řízení bylo zahájeno ředitelem Celního úřadu pro Pardubický kraj. Následně přešel žalobce pod personální pravomoc služebního funkcionáře, který vydal prvoinstanční rozhodnutí, a po podání odvolání postoupil věc odvolacímu orgánu. Učinil tak, aniž však respektoval ust. § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru. Teprve poté co byl odvolacím orgánem vyzván k doplnění svého stanoviska k odvolání a spisové dokumentace, předložil odvolání v takové podobě, aby bylo způsobilé k provedení odvolacího přezkumu. Od této chvíle byl tedy odvolací orgán schopen reálně provést odvolací přezkum, který byl následně finalizován vydáním napadeného rozhodnutí dne 4. 9. 2017. K pochybení v dotčené věci došlo, nicméně prodlení nezaložilo nezákonnost napadeného rozhodnutí.
12. Další žalobní argumentace představuje dle žalovaného irelevantní důvody, pro které měl být žalobce dle svého přesvědčení vyslán na psychologický přezkum, zpochybňuje obsahy podpůrných podkladových materiálů (mj. posouzení služebních funkcionářů), přeceňuje jejich roli v řízení o propuštění pro pozbytí osobnostní způsobilosti a přehlíží stěžejní roli závěru psychologa v této věci. V druhé části žaloby žalobce s odkazem na odvolání napadá závěr psychologa a opět zaměňuje důvod, pro který byl propuštěn ze služebního poměru (pozbytí osobnostní způsobilosti) s indiciemi, které založily domněnku služebního funkcionáře o jeho osobnostní nezpůsobilosti a vedly jej k vyslání

žalobce na psychologický přezkum (mj. sebevražedné výroky žalobce, na které byl služební funkcionář upozorněn smluvní lékařkou). Žalobce tak kromě námitky překročení pořádkové rozhodovací lhůty, na kterou žalovaný reagoval v předchozím bodě, nepřichází s žádnou novou relevantní žalobní námitkou. Žalovanému tedy nezbývá než v tomto směru odkázat na obsah napadeného rozhodnutí, kde na všechny žalobní (odvolací) námitky přezkoumatelně reagoval.

13. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s.ř.s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že pravidelné pracovní hodnocení žalobce ze dne 28. 5. 2013 bylo na základě jeho námitek zrušeno, neboť žalobce vykonával v hodnoceném období stáž, tudíž nebylo možné jej hodnotit zcela objektivně za celé posuzované období. V období od 24. 9. 2013 do 23. 9. 2015 byl žalobce v dočasné pracovní neschopnosti. K dalšímu pracovnímu hodnocení do doby pracovní neschopnosti nedošlo.
16. Dle lékařského posudku MUDr. E. ze dne 5. 10. 2015 zpracovaného v rámci periodické i mimořádné lékařské prohlídky (pro přerušení výkonu služby z důvodu nemoci po dobu delší než 8 týdnů), byl žalobce způsobilý k výkonu služby s omezením (maximálně na 3 kalendářní měsíce). Jako omezení byl specifikován: „*zákaz nošení zbraně, eventuálně doplnit psychologické vyšetření*“. Lékařka byla požádána o písemné stanovisko. S ohledem na závěry prohlídky byla žalobci nabídnuta psychologická péče, kterou přijal.
17. V záznamu ze dne 7. 10. 2015 vedoucí odboru 7 Pátrání konstatoval, že posuzovaný (žalobce) je intelektově v pásmu průměru a vyšším, bez zjevných známek výrazných emočních prožitků na podněty, psychosociálně vyzrálý, s nižší odolností vůči psychické zátěži, bez zjevné nedostačivosti v oblasti volních procesů, poznávacích procesů a autoregulace, bez zjevných znaků nežádoucí agresivity a psychosomatické symptomatiky.
18. Ve sdělení ze dne 3. 11. 2015 je uvedeno, že příslušník při pohovoru s psychologem přiznal, že nabízenou péči přijal, aby získal zpět služební zbraň. Dále se vyjádřil, že žádné problémy nepocituje a nevidí smysl dalšího setkání.
19. Dne 17. 12. 2015 na základě lékařského posudku byl učiněn MUDr. E. závěr: „*vzhledem k závěru odborníka lékaře je nutné provést psychologické vyšetření na osobnostní způsobilost, tj. odeslat k mimořádné prohlídce nadřízeným služebním funkcionářem*“.
20. Dle služebního hodnocení ze dne 4. 1. 2016 dosahuje hodnocený celník (žalobce) ve výkonu služby dobrých výsledků.
21. Dle záznamu ze dne 15. 2. 2016 nadřízený soudní funkcionář spatřoval důvody pro zjišťování osobnostní způsobilosti žalobce, vycházejí přitom ze závěrů lékařského posudku ze dne 17. 12. 2015 a z opakovaného požadavku smluvní lékařky na provedení

psychologického vyšetření formou mimořádné prohlídky. Dne 14. 3. 2016 byl žalobce s požadavkem zjištění jeho osobnostní způsobilosti seznámen.

22. Závěr psychologa k osobnostní způsobilosti č.j. 14166-2/2016-900000-40 ze dne 28. 4. 2016 stanovil, že posuzovaný příslušník (žalobce) není osobnostně způsobilý k výkonu služby podle § 1 písm. d) vyhlášky č. 487/2004 Sb. V posudku Mgr. S. uvedl výpis ze spisového materiálu, použité metody, závěry psychologických vyšetření, shrnul rozhovor a pozorování, vyjádřil se k osobnosti žalobce. Žalobce podal proti závěrům psychologa návrh na přezkoumání, které se uskutečnilo dne 21. 6. 2016 před přezkumnou komisí.
23. Dle závěru vedoucího psychologa ze dne 19. 7. 2016 (zpracovaného na základě přezkoumání ze dne 21. 6. 2016) byl žalobce opětovně shledán osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby podle § 1 písm. d) vyhlášky č. 487/2004 Sb. Komise neshledala žádné procesní nebo odborné pochybení psychologa Mgr. S. Na základě posudku přezkumné komise bylo dne 22. 7. 2016 zahájeno řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru. Propuštění bylo v souladu s kolektivní smlouvou projednáno s odborovou organizací zaměstnavatele dne 2. 9. 2016.
24. Ve správním spise je založeno též hodnocení kolegy žalobce Ing. Bc. V., který se vyjadřuje k personální situaci pracoviště a organizaci činnosti. Uvádí, že žalobce zvládá zátěž ve stresových situacích jako ostatní.
25. Dne 14. 12. 2016 vydal rada plk. Ing. V., ředitel odboru 75.3 Pátrání Hradec Králové **rozhodnutí o propuštění** žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, neboť jmenovaný dle posudku psychologa pozbyl způsobilost k výkonu služby, když nevyhovuje charakteristikám dle § 1 písm. d) vyhlášky č. 487/2004 Sb.
26. Dne 26. 5. 2017 podal mjr. Bc. D. vyjádření k námitce žalobce směřující proti rozhodnutí o propuštění, kde uvedl situaci s pracovním hodnocením vyhotoveným zprvu 15. 12. 2015 a následně 4. 1. 2016 (jak žalobce poukazuje též v žalobě). Hodnocení žalobce mu bylo předáno nadřízeným pracovníkem bez osobního setkání, neboť byl mimo pracoviště. Z mailové komunikace je zřejmé, že nadřízený pracovník informoval žalobce o tom, že mu na stole ponechal dva výtisky nepodepsaného hodnocení s tím, že případné námitky mu může sdělit následující den. Žalobce sdělil, že s hodnocením nesouhlasí a požaduje přepracování. K tomu došlo po čerpání řádné dovolené žalobce a hodnocení bylo provedeno 4. 1. 2016. Původní znění závěru „dobré výsledky s výhradami“ bylo změněno na „dobré výsledky“. Proti tomuto hodnocení nebyly podány námitky.
27. Následně dne 4. 9. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. Na tomto místě je soud nebude podrobně rekapitulovat. Oběma účastníkům je rozhodnutí známo a soud na jednotlivé pasáže odkáže v dalším hodnocení.
28. Podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby. Podle § 79 odst. 2 a 3 téhož zákona posuzuje osobnostní způsobilost příslušníka psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Za osobnostně způsobilého se považuje příslušník, u něhož byly podle závěru psychologa

bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby na místě, na které má být příslušník ustanoven. Podle § 1 písm. d) vyhlášky splňuje osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, občan nebo příslušník, pokud je odolný vůči psychické zátěži.

29. V projednávané věci tak byly splněny formální podmínky § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, jehož účelem je dle závěrů rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016 - 25, „zajistit, aby činnost příslušníka Policie České republiky vykonávaly pouze osoby, které jsou k výkonu služby zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilé. V této souvislosti je přitom nerozhodné, jak ke ztrátě zdravotní, osobnostní či fyzické způsobilosti došlo. Předmětné ustanovení a priori nemá ve vztahu k propouštění příslušníka sankční povahu. Jeho prvořadým účelem je zajištění toho, aby náročné úkoly, které Policie České republiky jako jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor plní, vykonávaly pouze osoby k tomu zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilé.“
30. Nejvyšší správní soud se k závaznosti závěru psychologa jakožto podkladu pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35, č. 2916/2013 Sb. Konstatoval, že „služební funkcionář musí příslušníka propustit, pozbyl-li podle posudku psychologa bezpečnostního sboru osobnostní způsobilost k výkonu služby. To však neznamená, že služební funkcionář je jen pasivním vykonavatelem rozhodnutí psychologa bezpečnostního sboru, bez jakékoliv vlastní odpovědnosti. Závěr psychologa vydaný ve smyslu § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti je třeba vnímat jen jako podklad správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, byť zpravidla stěžejní, který v konečné fázi podléhá soudnímu přezkumu. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. I kdyby zákon o služebním poměru, resp. vyhláška o osobnostní způsobilosti, obsahovaly jen minimalistický požadavek na odůvodnění závěru psychologa, resp. rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, skutečnost, že toto rozhodnutí je plně přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže mít jiný důsledek, než že odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby je mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu.“
31. Krajský soud s ohledem na výše uvedené proto přistoupil k hodnocení podkladů, z nichž napadené rozhodnutí vychází. Závěr psychologa bezpečnostního sboru je sice obligatorním podkladem pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona, není však pro správní orgán závazný, nýbrž je hodnocen jako každý jiný důkaz podle volné úvahy postupem podle § 180 odst. 4 služebního zákona a služební funkcionář není pouhým pasivním vykonavatelem takového závěru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 47/2015 - 35). Proto je služební funkcionář vázán zásadou řádného odůvodnění rozhodnutí, zakotvenou v § 181, respektive § 190 služebního zákona.
32. Žalovaný se zabýval závěry psychologů jak po obsahové, tak po formální stránce, přičemž neshledal žádné nedostatky. K námitkám žalobce se vyjádřil žalovaný v tomto ohledu v odst. 13, dále v odst. 15 a 16- Správní soud se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje. Náležitosti závěru psychologa stanoví § 5 vyhlášky. Vedle obecných náležitostí uvedených v odstavci 1 závěr psychologa v případě zjišťování osobnostní způsobilosti z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) nebo d) vyhlášky obsahuje také a)

metody uvedené v § 4 odst. 4 použité při zjišťování osobnostní způsobilosti, b) osobnostní charakteristiku podle § 1, které posuzovaná osoba nevyhověla, a c) odůvodnění výsledku zjišťování osobnostní způsobilosti. Soud ověřil, že závěr psychologa bezpečnostního sboru obsahuje všechny formální náležitosti, které právní předpis vyžaduje, včetně výsledků užití všech metod uvedených v § 4 odst. 4 vyhlášky (pozorování, rozhovor, anamnestické vyšetření, analýza objektivních údajů a psychologické testové metody). Psycholog řádně odůvodnil své závěry, když popsal i průběh celého vyšetření a podrobně se zabýval osobností žalobce. Nutno podotknout, že úkolem psychologa bylo ověřit osobnostní předpoklady žalobce pro výkon služby, nikoli vyvážit zjištěné nedostatky též pozitivy. Úvaha žalobce, že posudek je účelový, neboť psycholog na jeho osobě neshledal nic pozitivního, je proto irelevantní.

33. Správní orgány ve svých rozhodnutích přesvědčivě odůvodnily, že zohledněny nebyly jen oba psychologické závěry, ale též další skutečnosti (závěry plynoucí ze služebního hodnocení, sdělení nadřízených za současného nevyjádření se jmenovaného). Přestože žalobce brojil i proti osobnostní charakteristice zpracované Mgr. S., nutno zdůraznit, že tato byla jen dílčím podkladem (jak opakovaně uváděl žalovaný) pro komplexní zhodnocení situace. Toto konstatování žalovaného není zlehčením, jak uvádí žalobce v žalobě, nýbrž vysvětlením hodnocení důkazů. Pokud je posudek psychologa podobný charakteristice zpracované Mgr. S., nejde o důkaz „práce psychologa na zakázku“ (jak dovozuje žalobce v žalobě), když psycholog ke svým závěrům použil transparentní a v posudku vyjmenované metody. Též přezkumná komise jednohlasně validovala uvedené závěry.
34. Nikdo z psychologů neměl k žalobci žádný osobní vztah a tedy ani jakýkoli zájem na věci samé a nikomu nevznikal z jejich stanoviska žádný postih ani výhoda. V části „diagnostická rozvaha a závěr“ je srozumitelně vysvětleno, ze kterých metod byly vyvozeny dílčí závěry. Interpretace výsledků je podložena rysy osobnosti žalobce a odpovídá zásadám logického myšlení. Učiněný diagnostický závěr má ve výsledcích vyšetření spolehlivou oporu. Posuzovaný případ se tak odlišuje od stavu, na který upozornila judikatura Nejvyššího správního soudu, která vytýkala správním orgánům mechanické a nekritické přejímání závěrů psychologického posudku, který neobsahuje žádné odůvodnění negativního závěru psychologa (srov. např. rozsudky ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 – 35, a ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 As 114/2016 – 44). Jelikož závěr psychologa bezpečnostního sboru je úplný, přesvědčivý a přezkoumatelný, není žalobní bod zpochybňující závěr psychologa a postup jemu předcházející důvodný.
35. Nelze souhlasit se žalobcem ani v tom směru, že nebyl uveden racionální důvod, který vedl k domněnce služebního funkcionáře o osobnostní nezpůsobilosti žalobce. Žádost služebního funkcionáře o zjištění osobnostní způsobilosti byla motivována objektivními poznatky plynoucími z lékařské prohlídky (periodické/mimořádné), přičemž lékařka doporučila psychologické vyšetření i s odstupem 3 měsíců od jednotlivých vyšetření. Před zjišťováním osobnostní způsobilosti bylo Bc. D. zpracováno podrobné komplexní zhodnocení situace a s těmito výstupy byl žalobce též seznámen. Domněnka služebního funkcionáře o osobnostní nezpůsobilosti žalobce byla v konečném důsledku potvrzena třemi členy přezkumné komise složené z psychologů. Přitom vedoucí psycholog nekonstatoval suicidiální myšlenky (které žalobce v žalobě rozporuje), ale uvedl, že „*důvodem osobnostní nezpůsobilosti posuzovaného není samotný fakt, že byl v dlouhodobé neschopnosti, ale především to, že v zátěži reaguje tzv. somatizací, což je jedna z forem*

psychické obrany, kdy je prožívání emocionálního napětí a stresu nahrazeno tělesným příznakem. Tělesná symptomatika přitom není předstíraná ani záměrně vyvolaná. Tato reakce na zvýšenou psychickou zátěž probíhá do značné míry neuvědomovaně a nezávisle na vůli jedince.“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že psychiatrické vyšetření se týká zdravotního stavu, nikoliv osobnostní způsobilosti, neboť smysl a účel obou vyšetření je jiný a vychází z jiných metod posuzování. Soud tento postup aprobuje. Žalovaný nepochybil, pokud se nezabýval psychiatrickými závěry, které předdesílal žalobce, neboť psychiatrické vyšetření se zaměřuje na diagnostikování duševních poruch pacientů. Oproti tomu psychologické vyšetření postihuje osobnost vyšetřovaného v komplexní šíři, aniž by diagnostikovalo duševní nemoci. I tato námitka žalobce je proto nedůvodná, neboť z rozhodnutí a též z obsahu správního spisu je zřejmé, co vedlo k zjištění osobnostní způsobilosti a proč nebylo přistoupeno k psychiatrickému vyšetření, resp. zohlednění zprávy MUDr. R.

36. K námitce žalobce, že nebyl zjištěn skutečný stav věci, neboť nebylo prošetřeno prostředí na pracovišti, soud uvádí, že ve vztahu k předmětu vedeného řízení není podstatný věcný základ ztráty způsobilosti žalobce. Skutečnost, že nebylo vedeno dokazování k údajným problémům na služebně a napadené rozhodnutí se jimi věcně nezabývá, nemůže být vykládána tak, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť povinností správních orgánů bylo zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí ve věci skončení služebního poměru z důvodu uvedeného v § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona. Rozsah zjišťování skutkového stavu je vymezen posouzením případných nedostatků v osobnostních charakteristikách žalobce, které by jej činily nezpůsobilým k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Nebylo tedy nutné, aby se žalovaný zabýval fyzickým přezkoušením či okolnostmi, za nichž proběhla účast žalobce v certifikovaném kurzu, když řízení bylo zaměřeno pouze na osobnostní způsobilost žalobce. Rovněž vyjádření kolegy žalobce o poměrech na služebně nemůže ovlivnit skutečnost, že příslušník sboru ztratí osobnostní způsobilost pro výkon služby.
37. S tím souvisí i fakt, že žalovaný označil výsledky svědků za nadbytečné. Dle žalobce měli svědci vypovídat k objasnění okolností, které předcházely jeho propuštění. Soud k tomu uvádí, že v tomto ohledu žalovaný nepochybil, pokud navrhované důkazy výsledkem svědků v řízení vedeném se žalobcem z důvodu nadbytečnosti neprováděl. Pro úplnost je možno připomenout právní názor Nejvyššího správního soudu, který poukázal na účel ustanovení § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona, jež a priori není sankční povahy, ale má zajistit, aby činnost příslušníka bezpečnostního sboru vykonávaly pouze osoby, které jsou k výkonu služby zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilé. V této souvislosti je pak nerozhodné, jak ke ztrátě zdravotní, osobnostní či fyzické způsobilosti došlo. „Lze souhlasit, že šikana žalobce je relevantní okolností ve vztahu k projednávané věci, a to buď v případě, že by zhoršený psychický stav žalobce byl důsledkem této šikany, anebo v případě, kdy by šikanózní byla sama žádost o zjištění osobnostní způsobilosti. S čím však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit, je závěr, že v obou těchto případech by bylo propuštění oběti šikany ze služebního poměru bez dalšího krokem nepřípustným.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016 – 25). Zjišťování poměrů na služebně nebo povahy vztahů žalobce s nadřízenými a kolegy svědeckými výpověďmi se důvodně jevílo žalovanému jako zjevně nadbytečné a mířící mimo předmět řízení. Tyto závěry jsou v souladu s citovaným rozsudkem, který uzavřel, že „i kdyby se odvolatel hypoteticky stal osobnostně nezpůsobilým ke službě vlivem poměrů na služebně, jednalo by se stejně tak o propouštěcí důvod, resp. důvod pro ukončení služebního poměru“.

38. Na správnosti skutkových i právních závěrů žalovaného nemohou nic změnit odměny žalobce za aktivní přístup k plnění služebních povinností, jak na ně v žalobě poukazoval. Deklarovaný důvod propuštění ze služebního poměru spočívající v pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostním sboru totiž nevyžaduje, aby bylo na podkladě empirického zkoumání doloženo či potvrzeno, že nedostatek osobnostní způsobilosti se již viditelně projevil na způsobu výkonu služby. Negativní dopad na plnění služebních povinností není nezbytnou podmínkou rozhodnutí o propuštění. Nadto závěr správního orgánu o ztrátě způsobilosti žalobce k výkonu služby v bezpečnostním sboru se týká období, kdy bylo provedeno zjišťování osobnostní způsobilosti, takže časově vzdálené odměny (ještě před pracovní neschopností žalobce) nemohou být z hlediska předmětu řízení relevantní.
39. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s námitkou žalobce týkající se změněného pracovního hodnocení, přičemž tuto námitku žalobce opakovaně v žalobě vznáší, přestože byla vypořádána bodem 11 napadeného rozhodnutí. Soud se s odůvodněním žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje. Žalobce nebyl původním návrhem pracovního hodnocení nijak postižen, jako podklad ve věci bylo užito až hodnocení, proti němuž žalobce žádné námitky ve stanovené lhůtě neuplatnil. Mohlo tedy sloužit jako dílčí podklad pro rozhodnutí žalovaného. Pokud žalobce brojil též proti pracovnímu hodnocení ze dne 28. 5. 2013 s tím, že nemohl být relevantně hodnocen z důvodu své stáží, pak tyto námitky byly v daném období opodstatněné, a proto byly vzaty v potaz a dané hodnocení bylo zrušeno. Toto tedy jako podklad pro prvoinstanční či napadené rozhodnutí sloužit nemohlo a nebylo nutné, aby se žalovaný blíže zabýval námitkou žalobce proti zrušenému hodnocení.
40. Žalobce konečně za zásadní vady považoval délku řízení. K tomu soud pouze stručně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 83/2014-43 ze dne 24. 7. 2015, kde soud lhůtu dle ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru shledal jako lhůtu pořádkovou. Žalobce mohl v řízení využít institutů ochrany před nečinností správních orgánů. Ačkoli tak žalovaný nevydal rozhodnutí ve zmiňované lhůtě, nelze z toho automaticky vyvozovat jeho nezákonnost. Soud ve správním spise neshledal žádné případy, ve kterých by došlo ke ztěžování uplatnění procesních práv žalobce ze strany služebního funkcionáře. Ani v žalobě žalobce neuvedl žádné konkrétní případy, nýbrž se omezil na obecná tvrzení.

V. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. srpna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu